

یادداشت سی و چهارم

مهم‌ترین مطالب این شماره: **مصالحه و آشتی با طالبان:** سید یوسف‌رضا گیلانی، نخست وزیر پاکستان، طی سفری که به افغانستان داشت، با مقامات دولت افغانستان روی ایجاد یک کمیسیون مشترک صلح، میان دو کشور به توافق رسیدند. این کمیسیون، تحت نظارت مقامات بلند پایه‌ی دو کشور، فعالیت خواهد کرد.

در همین رابطه، رییس کمیسیون زندانیان شورای عالی صلح گفته است که تمامی زندانیان طالب از زندان گوانتانامو، بگرام و قندهار باید آزاد شوند. در تازه‌ترین مورد نیز،

یک عضو شورای عالی صلح، در ولایت هلمند کشته شده است. سارا سرخابی، عضو شورای عالی صلح گفته است که این شورا تماس‌های تلففونی با مخالفان دولت برقرار کرده است.

در هفته جاری، بیش از صدها نفر از زندانیان طالب و مخالفین مسلح دولت، از زندان قندهار فرار کرده‌اند. گمان می‌رود، برنامه فرار زندانیان طالب، با هماهنگی بعضی از مقامات دولت در آن ولایت صورت گرفته است.

شفافیت انتخابات: دادگاه ویژه‌ی رسیدگی به شکایات انتخاباتی گفته است که شمارش آرای مشکوک پایان یافته است. اما تا هنوز از چگونگی تغییرات در فهرست اعضای

پارلمان چیزی گفته نشده است. در همین حال، معاون مجلس نمایندگان گفته است که در دادگاه ویژه، اشخاص فاسد کار می‌کنند. معاون مجلس نمایندگان گفته است که، در یک سند صوتی تلففونی که به دست دارد، یک عضو مجلس با شخصی از کارمندان این دادگاه از تبادل پول صحبت کرده تا از حذف نام آن از فهرست دادگاه ویژه حذف شود.

احمدضیا رفعت، عضو کمیسیون شکایات انتخاباتی، گفته است که دادستانی وظیفه‌ای او را به حالت تعلیق در آورده است.

فساد اداری: سید مبین‌شاه، معین عواید و گمرکات وزارت مالیه گفته است که مداخلات نهادهای مختلف حکومتی سبب افزایش فساد

در ادارات عواید و گمرکات می‌گردد. بر اساس اسناد به دست آمده، ۲۸۰ جریب زمین دولتی در ساحه‌ی رحمان مینه‌ی شهر کابل، توسط شرکت ساختمانی اونکس غصب شده و کار اعمار شهرک‌سازی جریان دارد. و مقاله‌های دیگری در ارتباط به فساد اداری که مانع اعتماد جامعه جهانی به افغانستان شده است.

مصاحبه‌ها و مقالات: در بخش مقالات نیز مقاله‌ای تحت عنوان «مصالحه، معافیت و عدالت در افغانستان» به قلم حسین معین، یک تن از کارشناسان حقوق بشر گنجانده شده که مساله مصالحه با مخالفین دولت، از زاویه حقوق بشری آن، به بررسی گرفته شده است.

اشتراک

دیده بان افغانستان به خاطر دوام کار مجله حقیقت تصمیم گرفته است تا بعد از این، آن را در بدل حق اشتراک توزیع نماید. اشتراک شما در این مجله دوام آن را تضمین می‌نماید.

هزینه اشتراک یک ساله خبرنامه حقیقت:

- ◀ سازمان‌های داخلی و افراد: ۱۵۰۰۰ افغانی یا ۳۰۰۰ دالر امریکایی
- ◀ برای سازمان‌های خارجی: ۳۰۰۰۰ افغانی یا ۶۰۰۰ دالر امریکایی

برای اشتراک به این ایمیل آدرس تماس بگیرید: publication@watchafghanistan.org و فورم اشتراک یک ساله این خبرنامه را دریافت نمایید.

مصالحه، معافیت و عدالت در افغانستان

نویسنده: مسین معین، کارشناس مسایل مقوق بشر

◀ صلح پایدار و دولت‌سازی در گرو تطبیق عدالت است. اگر عدالت تطبیق نشود، دولت افغانستان همکاری و حمایت مردم را از دست می‌دهد و داشتن صلح پایدار بدون همکاری و حمایت مردم بسیار دشوار و حقا ناممکن است.

در صفحه ۱۴

دو هفته نامه حقیقت ارگان نشراتی دیده بان افغانستان است و از طرف مرکز بین‌المللی عدالت انتقالی (ICTJ) تمویل می‌گردد. این نشریه موضوعاتی چون عدالت انتقالی، مصالحه و مذاکره با جنگجویان مخالف حکومت، شفافیت انتخابات و فساد اداری را در مطبوعات افغانستان جستجو و بررسی می‌نماید. و نیز تحلیل‌ها و مصاحبه‌هایی را در رابطه با موضوعات فوق به نشر می‌رساند. در صورتی که علاقمند به دریافت منظم این نشریه هستید، به ایمیل آدرس: publication@watchafghanistan.org پیام بفرستید و یا آن را از طریق وبسایت: www.watchafghanistan.org به دست آرید.

مطالب این شماره

۹	شکایت مخالفان پیوسته به پروسه صلح از عملکرد دولت
۹	پیوستن مخالفان مسلح به پروسه صلح
۹	یک عضو شورای عالی صلح کشته شد
۹	تماس تلفونی شورای عالی صلح با طالبان
۹	فرار بزدلانه!
۹	زندان قندهار یا کاروان سرای ملانصرالدین
۱۰	کمیسیون مشترک صلح افغانستان و پاکستان؛ هدف مرموز دیگر پاکستان در قبال افغانستان
۱۰	طالبان در یک حرکت هالیودی؛ فرار کردند یا رها شدند؟
۱۰	مجلس سنا: زد و بندهای سیاسی در فرار زندانیان طالب وجود دارد
۱۰	والی سرپل، پیوستن مخالفین به صلح را دلیل توانمندی دولت خواند
۱۰	گسترش روابط افغانستان با همسایگان
شفافیت انتخابات	
۱۱	شمارش آرای مشکوک پایان یافت
۱۱	معاون مجلس نمایندگان: برخی افراد فاسد در دادگاه ویژه کار می‌کنند
۱۱	تعلیق وظیفه احمدضیا رفعت از سوی دادستانی کل
فساد اداری	
۱۲	به ارزش ۵۶۰ میلیون دالر امریکایی غصب زمین‌های دولتی شهر کابل
۱۲	فساد اداری مانع اعتماد جهان به افغانستان است
۱۲	کابل بانک در چاه ورشکستگی فساد خانوادگی و سیاسی
۱۲	معین عواید و گمرکات وزارت مالیه: مداخلات ارگان‌ها، سبب افزایش فساد در این اداره می‌گردد
مصاحبه‌ها و مقالات	
۱۳	مصالحه، معافیت و عدالت در افغانستان
معرفی نشریات تازه	
۱۵	

مصالحه و مذاکره با مخالفین دولت	
۳	حمایت وزیران خارجه‌ی اعضای آیساف از مصالحه با طالبان
۳	بازی با گرگ، دل شیر می‌خواهد
۳	تمدید قدرت کرزی برای کشور بسیار خطرناک است
۳	ترکیه در مورد گشایش دفتر برای طالبان چیزی نمی‌گوید
۴	هدف سفر گیلانی کنترل مصالحه با طالبان است
۴	طالبان و ایجاد دفتر سیاسی!
۴	طالبان؛ یک گام تا مشروعیت؟!
تشکیل کمیسیون مشترک صلح افغانستان و پاکستان	
۴	استفاده بهینه‌ی گیلانی و شعار «بی‌فایده» کرزی
۵	دفتر سیاسی طالبان به نفع کیست؟
۵	رهبران طالبان به خاطر مقام و چوکی می‌جنگند
۵	پاکستان سدی در برابر پروسه صلح
۶	گام عملی دیگری به آوردن صلح به افغانستان و منطقه برداشته شد
۶	هرچه وعده است دود می‌شود و به هوا می‌رود
۶	نقش پاکستان در تامین صلح
۶	افتتاح کمیته صلح ولایتی در ولایت سمنگان
رییس کمیسیون زندانیان شورای عالی صلح:	
۶	تمامی زندانیان گوانتانامو، بگرام و قندهار باید آزاد شوند
۷	طالبان پول می‌خواهند یا قدرت سیاسی؟
۷	پاکستان و افغانستان در راه صلح
۷	پروسه صلح، در صدر برنامه‌های حکومت افغانستان قرار دارد
۷	حمایت مخالفین مسلح از پروسه صلح در سرپل
۷	سیاست‌های ناسالم شورای صلح دامن فاجعه را پهن تر می‌سازد
۸	پروسه صلح؛ جاده یک طرفه!
۸	همکاری مردم در اعاده‌ی صلح و تحکیم امنیت نقش اساسی دارد
۸	تمام طالبان از زندان‌های گوانتانامو، بگرام و پاکستان آزاد شوند
۸	از جرگه امن تا کمیسیون...
۸	تأمین صلح در صدر برنامه‌های حکومت افغانستان قرار دارد

مصالحه و مذاکره با مخالفین حکومت

حمایت وزیران خارجه‌ی اعضای آیساف از مصالحه با طالبان

روزنامه ماندگار، شماره ۵۴۹، شنبه ۲۷ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول

زلمی رسول، وزیر خارجه کشور می‌گوید وزیران خارجه‌ی اعضای ائتلاف بین‌المللی کمک به افغانستان (آیساف) حمایت خود از روند مصالحه با طالبان را اعلام کرده‌اند. وزیر امور خارجه افغانستان در کنفرانس وزیران خارجه ناتو و آیساف در برلین گفت که وزیران خارجه از برنامه مصالحه با طالبان به رهبری دولت افغانستان حمایت کردند. او گفت افغانستان برای انجام مصالحه، نیازمند حمایت جامعه بین‌المللی و دولت‌های منطقه به خصوص پاکستان است.

وزیر خارجه افغانستان در ارتباط به نگرانی‌های داخلی که در مورد روند صلح ایجاد شده، می‌گوید این روند حمایت مردم افغانستان را با خود دارد و نمایندگان مردم در جرگه صلح خطوط قرمز را تعیین کرده‌اند. مارک‌سیدویل که تا اکنون به عنوان نماینده ارشد ملکی ناتو در افغانستان کار کرده است، موفقیت مصالحه با طالبان را به عنوان بخشی از سهولت در برنامه انتقال مسؤلیت‌های امنیتی عنوان کرد، اما افزود که حتی اگر شورش‌گری طالبان ادامه یابد، انتقال مسؤلیت‌های امنیتی به نیروهای افغانستان اجرا می‌شود.

بازی با گرگ، دل شیر می‌خواهد

روزنامه چراغ، شماره ۱۷۸۵، شنبه ۲۷ حمل، ۱۳۹۰، سرمقاله

قرار است به تاریخ ۲۷ حمل، یوسف‌رضا گیلانی نخست وزیر پاکستان در راس هیاتی وارد کشور شده و در جریان ملاقات‌های تشریفاتی، بیشتر روی مساله مصالحه و معامله با طالبان با طرف‌های افغانی صحبت کند. این در حالی است که آگاهان سیاسی و مردم افغانستان از نفوذ روز افزون کشورهای ایران و پاکستان در روند تصمیم‌گیری‌های سیاسی مصالحه با طالبان و ایجاد پایگاه‌های دائمی امریکا نگران می‌باشند. حضور آقای گیلانی در شرایطی که دولت افغانستان با استفاده از رویکردهای متفاوت در صدد ایجاد شرایط برای بازگشت امن و بدون قید و شرط طالبان به عرصه سیاست می‌باشد، می‌تواند فرصت مناسب برای تسهیل این روند از طریق کسب رضایت برادر بزرگ ایجاد کند.

گفته می‌شود، از زمانی که دولت افغانستان از طریق شورای صلح اقدام به امتیازدهی ناعادلانه به برادران ناراضی در بدل سرجنبنایدن به پیشنهاد صلح کرده است، طرف پاکستان نیز دست سخا از کیسه بیرون کرده و توجه خاص به بهبود شرایط زندگی سیاسی و نظامی طالبان کرده است از جمله می‌توان از رهایی هشت فرمانده طالبان به شمول ملا منصور دادالله از زندان‌های آی‌اس‌آی، ازدیاد اکملات لوژستیک‌ی خطوط جنگی و فراهم‌آوری امکانات وافر مالی به این گروه در ماه‌های اخیر یاد کرد. گرچه سران افغانستان و پاکستان هر دو از هم‌پیمانان استراتژیک امریکا و غرب در جنگ جاری علیه تروریسم محسوب می‌شوند و در بسیاری موارد از کارکردهای ضعیف و حتی خلاف اراده مردم‌شان چشم‌پوشی صورت می‌گیرد، اما در این اواخر روابط طرفین دستخوش عصبانیت و بی‌اعتمادی گردیده است. به این ترتیب سران افغانستان و پاکستان در عین اختلافات راهبردی با هم از اختلاف با هم‌پیمانان غربی‌شان سود برده و می‌خواهند از طریق نزدیک شدن فشارهای‌شان را برای امتیازگیری‌های بیشتر سیاسی - مالی مضاعف کنند.

تمدید قدرت کرسی برای کشور بسیار خطرناک است

روزنامه آرمان ملی، شماره ۱۸، شنبه ۲۷ حمل، ۱۳۹۰، صفحه اول

محمد یونس قانونی نماینده مردم در مجلس نمایندگان، ۲۵ حمل در یک همایش اعضای حزب افغانستان نوین که در جریان انتخابات پارلمانی از وی حمایت کردند، طرح و دیدگاه خود را در مورد مسایل حاد سیاسی کشور از جمله لویه جرگه عنعنوی و مذاکره با طالبان و مخالفان مسلح دولت ابراز داشتند.

آقای قانونی در مورد صلح با طالبان و مخالفان مسلح دولت گفته است که حکومت افغانستان بار بار از صلح دم زده است، ولی تا حال طالبان هیچ تمایلی به مذاکره با دولت افغانستان از خود نشان نداده‌اند و این فراخوان را به شدت رد کرده‌اند. وی در سخنان خود اضافه کرد که از چگونگی مذاکره با طالبان تاکنون مردم افغانستان و نهادهای سیاسی اطلاعی ندارند و فقط صلح از سوی اعضای یک خانواده و آن هم بنا بر منافع شخصی‌شان مطرح می‌شود و حتی یک روز مساله صلح و مذاکره با مخالفان مسلح دولت را با مجلس نمایندگان در میان نگذاشته‌اند.

وی گفت که بیست فیصد از اعضای گروه طالبان کسانی‌اند که با استخبارات پاکستان (آی‌اس‌آی) رابطه تنگاتنگ دارند و همین بیست فیصد که نظریه‌پردازان گروه طالبان‌اند، حاضر نیستند تا با حکومت مذاکره کنند و این‌ها با تجهیزات و امکانات قوی که در اختیار دارند قصد دارند تا نظام افغانستان را سقوط دهند و به عوض، حاکمیت خودشان را قائم سازند.

ترکیه در مورد گشایش دفتر برای طالبان چیزی نمی‌گوید

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۳۳، شنبه ۲۷ حمل، ۱۳۹۰، صفحه دوم

روسای جمهور ترکیه و پاکستان از تایید طرح گشایش دفتر سیاسی برای

سیاسی و به رسمیت شناختن آن گروه امتیاز دیگری نیست که حکومت افغانستان و جامعه جهانی به آن گروه می‌پردازد؟ علاوه بر آن چگونه می‌توان بر طالبان اعتماد کرد که ایجاد دفتر امن سیاسی آن‌ها را در پای میز مذاکره بکشاند؟ اگر طالبان در عین زمانی که دارای دفتر سیاسی باشند و هم‌چنان به حملات انتحاری خود در افغانستان ادامه دهند و به کشتار و جنایات بپردازند و به کشتار بی‌رحمانه خود ادامه دهند، چه آبرویی برای جامعه جهانی، نهادهای حقوقی بشری و حکومت ترکیه خواهند ماند.

برخی از تحلیل‌گران بدون در نظر داشت برخی وجوه سیاسی و حقوق بشری، بدین گمان‌اند که ایجاد دفتر سیاسی یک گامی مثبت در راه تحکیم صلح تلقی می‌گردد، این تحلیل‌گران به دو نکته بیشتر توجه نشان داده‌اند، اول این که طالبان از زیر سیطره سازمان «آ‌اس‌آ‌ی» بیرون خواهد آمد و به عنوان یک گروه مستقل و دارای خواسته‌های مشخص پشت میز مذاکره خواهند نشست و دوم آن که، در صورت ایجاد دفتر سیاسی برای آن گروه، می‌توان قدمی در جهت مدنی شدن آن گروه باشد. این تحلیل‌گران بدین امر نیز اشاره می‌کنند که در صورت ایجاد دفتر سیاسی، حربه از دست پاکستانی‌ها نیز گرفته خواهد شد، زیرا در سال‌های اخیر پاکستانی‌ها همواره ادعا کرده‌اند که طالبان در خاک آن کشور نیستند. اما آن گونه که رسانه‌ها گزارش داده‌اند، طالبان ایجاد دفتر سیاسی را رد کردند و این به معنای آن است که طالبان به هیچ وجه از خشونت دست‌بردار نیستند.

طالبان؛ یک گام تا مشروعیت؟!

هفته‌نامه اقتدار ملی، شماره ۴۰۷، شنبه ۲۷ حمل ۱۳۹۰، سرمقاله

براساس گزارش‌ها، دولت جمهوری ترکیه با پیشنهاد شورای عالی صلح مبنی بر گشایش دفتر سیاسی برای طالبان در این کشور، موافقت کرده است. اگر چه نخست وزیر ترکیه به رسانه‌ها گفته است در صورت دریافت رسمی این پیشنهاد، آن را مورد بررسی قرار می‌دهد، اما ارسلا رحمانی عضو برجسته شورای عالی صلح گفته که ترکیه از قبل ایجاد دفتر را پذیرفته و تاکنون کارهای ابتدایی آن انجام شده است. این در حالی است که طالبان در آخرین واکنش خود نسبت به این تلاش‌ها، آن را نپذیرفته و گفته‌اند نیاز به چنین آدرسی ندارند.

چرا طالبان با این تلاش‌ها مخالفت می‌کنند؟

استراتژیست‌هایی که پشت‌سر طالبان ایستاده‌اند به کاربرد سیاست «فشار در میدان نبرد و گرفتن امتیاز در میز مذاکره» آشنایی کامل داشته و به ضعف‌های حکومت افغانستان و جامعه جهانی آگاهی دارند. طالبان به این دلیل که این امتیاز مطابق خواست و توقع آنها نیست، آن را نپذیرفتند. طالبان داعیه کلان‌تر از این‌ها دارند و به کمتر از ایجاد امارات اسلامی در کشور راضی نمی‌شوند. بنابر این اگر شورای عالی صلح فکر می‌کند با مشروعیت بخشیدن به این گروه از طریق ایجاد نمایندگی سیاسی می‌توان آنها را قانع ساخت، سخت در اشتباه است.

گروه دیگری که فکر می‌کند از مساله مذاکره با طالبان سود خواهد برد، آنهایی‌اند که به دلیل ضعف در مدیریت کلان و عدم توان در ایجاد وفاق ملی به گونه آهسته، اما مداوم از حرکت ملی خارج و به گرایش‌های قومی سقوط کرده‌اند. آنها به غلط فکر می‌کنند حضور طالبان برای تقویت موقف و جایگاه سیاسی‌شان مفید و موثر واقع خواهد شد.

تشکیل کمیسیون مشترک صلح افغانستان و پاکستان

استفاده بهینه‌ی گیلانی و شعار «بی‌فایده» کوزی

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۰، یکشنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
افغانستان و پاکستان برای تامین صلح و مذاکره با مخالفان مسلح در هر دو

طالبان در ترکیه خودداری می‌کنند. روسای جمهور ترکیه و پاکستان از برنامه پایان دادن به جنگ در افغانستان پشتیبانی می‌کنند اما درباره گشایش دفتر سیاسی طالبان، برای پیشبرد گفتگوهای صلح با حکومت افغانستان در ترکیه چیزی نمی‌گویند.

عبدالله گل، رئیس‌جمهور ترکیه که با آصف‌علی زرداری، رئیس‌جمهور پاکستان در یک نشست خبری در شهر انقره ترکیه سخن می‌گفت، از روند گفتگوهای حکومت افغانستان با طالبان پشتیبانی نمودند اما درباره گشایش دفتر سیاسی طالبان برای پیش‌برد گفتگوهای صلح با حکومت افغانستان در ترکیه خاموشی اختیار کرده‌اند.

عبدالله گل، رئیس‌جمهور ترکیه گفت: «سال ۲۰۱۱ میلادی سال خیلی مهم برای افغانستان خواهد بود، طوری که در این سال خروج نیروهای خارجی از افغانستان آغاز خواهد شد و ما نیز از تمامی امکانات‌مان بهره می‌گیریم تا وحدت و تمامیت ارضی افغانستان را حفظ کنیم.»

آصف‌علی زرداری، رئیس‌جمهور پاکستان نیز در پاسخ به پرسشی که اگر دفتر طالبان در ترکیه باز شود، پاکستان به جنگجویان طالب اجازه مسافرت را به این کشور خواهد داد یا نه، پاسخ واضحی برای تأیید ایجاد این گونه دفتر به طالبان در ترکیه نداد.

هدف سفر گیلانی کنترل مصالحه با طالبان است

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۳۳، شنبه ۲۷ حمل، ۱۳۹۰، صفحه پنجم

هم‌زمان با سفر یوسف رضا گیلانی نخست وزیر پاکستان و هیات همراه او به افغانستان، تحلیل‌گران می‌گویند پاکستان می‌خواهد برای دولت افغانستان بفهماند که به جز این کشور تلاش‌ها برای مذاکره با طالبان در کشورهای دیگر نتیجه‌ای ندارد. درست چند روز پیش از سفر نخست وزیر پاکستان به افغانستان، ترکیه که پیش از این وعده گشایش دفتری برای طالبان در آن کشور را داده بود، از تأیید طرح گشایش چنین دفتری خودداری کرد. این در حالی است که شورای عالی صلح افغانستان ابراز امیدواری کرده بود که وجود دفتری در ترکیه برای طالبان، کار این شورا را آسان خواهد کرد زیرا طالبان تاکنون آدرس مشخصی ندارند و این دفتر می‌تواند محل مشخصی برای گفتگو با طالبان باشد.

میراحمد جوینده، نماینده پیشین پارلمان می‌گوید در واقع پاکستان نمی‌خواهد تا طالبان در ترکیه نمایندگی داشته باشد. به گفته آقای جوینده پاکستان می‌خواهد کنترل و رهبری مذاکره با طالبان را خود در دست داشته باشد. از سوی دیگر، احمدسعیدی، تحلیل‌گر مسایل منطقه‌ای می‌گوید چون پاکستان مانع گشایش دفتر طالبان در ترکیه شد، در این دیدار تأکید خواهد کرد که به جای ترکیه دفتری در پاکستان برای طالبان باز شود. قرار است به زودی نشستی به منظور جستجوی راه‌های مصالحه با طالبان در عربستان سعودی برگزار شود. ولی تحلیل‌گران به این نشست نیز به دیده شک می‌نگرند.

آقای جوینده، می‌گوید مقامات پاکستانی بارها گفته‌اند که مذاکرات صلح افغانستان بدون حضور پاکستان نتیجه‌ای ندارد. به گفته آقای جوینده حالا مقامات پاکستانی می‌خواهند در سفر به افغانستان تأکید کنند که رهبری مذاکرات در دست این کشور باشد. بنابر این مقامات پاکستانی مستقیماً به دولت افغانستان می‌فهماندند که برای مذاکره با طالبان دنبال عربستان و ترکیه نرود بلکه تنها پاکستان است که می‌تواند در این زمینه تصمیم‌گیرنده اصلی باشد.

طالبان و ایجاد دفتر سیاسی!

هفته‌نامه پیام‌مجاهد، شماره ۷۱۵، شنبه ۲۷ حمل ۱۳۹۰، صفحه دوم
حال با چه چشم‌اندازی می‌توان آینده را به نفع صلح دانست؛ آیا ایجاد دفتر

هستند.

مقام‌های ترکی پس از دیدار با هیات شورای عالی صلح و مقام‌های دولت افغانستان، آمادگی کشورشان را جهت میزبانی گفتگوهای صلح اعلام کردند و اظهار داشتند که موضوع ایجاد نمایندگی سیاسی برای طالبان را بررسی می‌کنند. این مساله نشان می‌دهد که مقام‌های ترکی در پهلوی میزبانی از پروسه‌ی گفتگو با مخالفان حکومت افغانستان، به ایجاد پایگاه سیاسی طالبان نیز تمایل دارند.

دفتر سیاسی طالبان در ترکیه، بسیاری از رهبران و چهره‌های جانی و قاتل این گروه را تضمین و بیمه سیاسی می‌کند که در آینده از پی‌گرد جرمی معاف باشند. بیشترین منفعت را در ایجاد دفتر سیاسی طالبان در ترکیه پاکستان خواهد برد. در داخل کشور، شخص آقای کزری، برخی از اعضای تیم ایشان، حزب اسلامی، حلقه‌های گویا تلطیف یافته گروه طالبان و افراد و گروه‌های قوم‌گرا بیشترین استفاده را از دفتر سیاسی طالبان در ترکیه که شاید به افغانستان هم برسد، خواهند برد.

رهبران طالبان به خاطر مقام و چوکی می‌جنگند

روزنامه آرمان‌ملی، شماره ۱۹، یک‌شنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول

ولسوال و فرمانده پولیس طالبان در ولسوالی دشت ارچی ولایت قندز، با روند صلح یکجا شدند. پاسوال سمیع‌الله قطره، فرمانده پولیس قندز گفت که احمدشاه ولسوال و محمدعمر فرمانده پولیس طالبان در ولسوالی دشت ارچی در ۲۷ حمل همراه ۸ تن از افرادشان با وساطت موسفیدان محل به پروسه صلح پیوستند. قطره علاوه کرد که این افراد، راه درست را انتخاب نموده‌اند و دولت از هیچ نوع همکاری با آنها دریغ نمی‌ورزد.

محمدعمر، فرمانده پولیس طالبان برای دشت ارچی، گفت که او دو سال با طالبان بود و سه ماه قبل پس از عملیات نیروهای دولتی در دشت ارچی، به پاکستان فرار کرد. اما وی علاوه کرد که در پاکستان، نه تنها قدر نشدند بلکه رهبران طالبان به خاطر مقام و چوکی جنگ می‌کردند.

پاکستان سدی در برابر پروسه صلح

روزنامه آرمان‌ملی، شماره ۱۹، یک‌شنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه سوم

با ایجاد شورای عالی صلح از جانب دولت افغانستان و پشتیبانی جامعه بین‌المللی از این پروسه، مردم ما امیدوار بودند تا شاهد برقراری صلح و امنیت در کشور جنگ‌زده‌شان باشند اما متأسفانه دیری نگذشت که این امیدواری‌ها به یاس بدل شد. چون با دخالت مستقیم دولت و دستگاه استخباراتی پاکستان تشکیلات پروسه صلح نتوانستند با آن عده‌ای از سران مخالفان که قرار بود به این پروسه مدغم و باعث ترغیب دیگران در روند پیوستن به صلح شوند، مذاکره و مفاهمه نمایند. چرا که اسلام‌آباد در یک قدم فوری و مرموزانه رهبرانی که توافق به نشستن دور میز مذاکره با دولت افغانستان را داشتند همه را گرفتار نموده و آنها را روانه زندان نموده و علی‌رغم درخواست‌های مکرر مقامات افغانستان آنها را به دولت افغانستان تحویل نداد. از این ترفند اسلام‌آباد می‌توان به مشکل عمده پروسه صلح را نگاه کرد. البته ناگفته نباید گذاشت که در این بازی به اهداف عمده خود نایل آمد. اول این که بنابر خواست از قبل طرح شده، «آی‌اس‌آی» تلاش‌های کمیسیون پروسه صلح را نامحسوس ساخت و از طرف دیگر، فرا روی دولت افغانستان مشکلات و نابسامانی‌های بیشتر را دامن زدند و ثانیاً با گرفتاری و زندانی نمودن افراد متذکره حسن‌نیت خود را در امر مبارزه با تروریسم به رخ جامعه جهانی کشیده و حمایت هرچه بیشتر غرب را کسب نماید تا باشد کسی پاکستان را به کم‌کاری در امر مبارزه با تروریسم قلمداد ننماید.

کشور، کمیسیون مشترکی در سطح عالی ایجاد می‌کنند. یوسف‌رضا گیلانی، نخست وزیر پاکستان در ۲۷ حمل، در نشست مشترک خبری با حامدکرزی، رئیس‌جمهور کشور در کابل گفت که این کمیسیون تحت نظر مقام‌های ارشد هر دو کشور فعالیت خواهد کرد. به گفته‌ی او، پیش از این هم کمیته مشترکی وجود داشته است، اما این کمیسیون تحت نظر وزیران خارجه هر دو کشور کار می‌کرد و کمیته‌ای که در آینده تشکیل خواهد شد، تحت نظر مقام‌های اجرایی ارشد نظامی و غیرنظامی کار خواهد کرد.

آقای کزری هم در این نشست گفت که در پاکستان، بر روند کار این کمیته شخص نخست وزیر، رئیس ستاد ارشد و رئیس سازمان اطلاعات پاکستان، «آی‌اس‌آی»، نظارت خواهند کرد. به گفته آقای کزری، در این گفتگوها «وضاحت و صراحت بی‌سابقه‌ای» وجود داشته و صحبت‌های نخست وزیر پاکستان در این گفتگوها حاکی از «تغییر کلی» نسبت به مذاکرات گذشته‌ی مقام‌های دو کشور بوده است. اما او توضیح بیشتر در این زمینه ارایه نکرد.

دفتر سیاسی طالبان به نفع کیست؟

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۰، یک‌شنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه ششم

آوازه‌هایی وجود دارد که بخش‌هایی از گروه طالبان آماده مذاکره با حکومت افغانستان هستند، اما در صحنه‌ی عمل یک چنین ادعایی مصداق نداشته است. دیده می‌شود که طالبان و دولت، در دو خط کاملاً متضاد در حرکت هستند. در هفته‌های اخیر فعالیت‌های برخی مقام‌های حکومتی و به ویژه شورای عالی صلح به هدف پیشرفت پروسه‌ی مصالحه شدت گرفته، ولی در سوی دیگر، حملات تخریبی و انتحاری طالبان نیز افزایش یافته است.

گروه طالبان در پاسخ به این تلاش‌ها از گزینه‌ها و ترتیبات خطرناکی سود جستند که حملات خونبار به مراکز تجمع مردم، مراکز پولیس، دفاتر غیردولتی و سو قصد به جان شخصیت‌های مهم دولتی مشمول این ترتیبات دقیق می‌باشد. بر پایه بررسی‌هایی که صورت گرفته، در یک ماه گذشته بیشتر از ۲۰۰ نفر از افراد ملکی و بی‌گناه در اثر حملات وحشیانه گروه طالبان، کشته و زخمی شده‌اند. این مساله می‌رساند که تروریسم، فرهنگ و اهداف به خصوصی را پی‌گیری می‌کنند که با دستاوردهای ده سال گذشته در کشور سر سازگاری ندارد. افزون به این، در یک ماه اخیر طالبان به ترور چهره‌های معروف نظامی و سیاسی دست زده‌اند که اکثریت‌شان از فرماندهان دوران مقاومت

حاکم است. مذاکره با طالبان بدون بازنویسی قانون اساسی در یک لویه جرگه دولتی، محتمل به نظر نمی‌رسد.

نقش پاکستان در تامین صلح

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۷۲، ۲۸ حمل ۱۳۹۰، سر مقاله نویسنده: حفیظ الله ذکی

اکنون پروسه صلح و مذاکره با طالبان در محور سیاست‌های دولتی قرار گرفته است. اگرچه دولت تلاش کرده است تا برای پیشبرد آن حمایت‌های کشورهای خارجی و رضایت مردم افغانستان را به دست آورد، اما عدم شفافیت در چگونگی تطبیق و اجرای پروسه، باز هم شک و تردیدهایی را به وجود آورده است. و این تردیدها بیشتر از آنجا ناشی می‌شود که پروسه صلح یک پروسه‌ی با تمام معنا ملی نیست که با خواست و اراده مردم و دولت افغانستان تامین شود؛ بلکه موفقیت این پروسه نیز مانند بسیاری از روندهای سیاسی و امنیتی دیگر به بیرون از افغانستان مربوط می‌شود.

در این میان همکاری و همگامی دولت پاکستان به خاطر نفوذی که در افغانستان دارد و به دلیل اینکه مخالفان مسلح دولت از خاک آن کشور به عنوان عقبه امن نظامی همواره سود می‌برند، می‌تواند تاثیر واقعی بر روند صلح و مذاکره با مخالفان مسلح داشته باشد. اگر چه دولت افغانستان همواره از دولت پاکستان خواسته است که با پروسه صلح همکاری نماید، اما این همکاری نیازمند تحکیم روند اعتمادسازی میان دو کشور نیز هست و تا زمانی که اعتماد لازم برای دولت پاکستان از آینده سیاسی کشور به دست نیاید، بدون شک از ابزارهای استراتژیک خود در افغانستان دست بر نمی‌دارد.

سفر صدراعظم پاکستان و تشکیل کمیسیون صلح، در سطوح بالای دولتی می‌تواند نشانه این موضوع باشد که هر دو کشور تصمیم گرفته‌اند تا به سوی همکاری‌های متقابل و توسعه روابط دوستانه گام بردارند.

افتتاح کمیته صلح ولایتی در ولایت سمنگان

روزنامه چراغ، شماره ۱۷۸۷، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، صفحه دوم

هیات بلند رتبه‌ی شورای عالی صلح به ریاست مولوی محی‌الدین بلوچ، رئیس کمیته امور ولایتی شورای عالی صلح و همراه انجنیر فرهادالله فرهاد، معاون دارالانشا شورای عالی صلح به ولایت سمنگان سفر نمود.

هدف سفر هیات مذکور به ولایت سمنگان افتتاح رسمی کمیته صلح ولایتی در این ولایت بود. کمیته صلح ولایتی پروسه صلح، مصالحه ملی و بازگشت به زندگی مسالمت‌آمیز را به سطح ولایت به پیش خواهد برد. هم‌چنان هیات شورای عالی صلح در جریان سفر خویش به ولایت سمنگان بر علاوه رساندن پیام صلح به مردم این ولایت، در مورد پروسه صلح به مسوولین، بزرگان قوم، علمای دینی و مردم ولایت سمنگان معلومات داده و از آنان خواستند تا برای صلح پایدار در کشور، شورای عالی صلح را یاری رسانند.

رئیس کمیسیون زندانیان شورای عالی صلح: تمامی زندانیان گوانتانامو، بگرام و قندهار باید آزاد شوند

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۱، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول

یک مقام پیشین طالبان و عضو شورای عالی صلح می‌گوید که تلاش‌های جدی‌شان را برای آزادسازی زندانیان طالبان از بازداشتگاه گوانتانامو و بازداشتگاه‌های پاکستان انجام داده‌اند و در این مورد گفتگوها و پیشرفت‌هایی نیز با هیات پاکستانی که به کابل آمده بودند، داشته‌اند.

به آوردن صلح به افغانستان و منطقه برداشته شد

روزنامه انیس، شماره ۱۹، یکشنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول

برهان‌الدین ربانی، رئیس شورای عالی صلح، در ۲۷ حمل در ارگ ریاست‌جمهوری، با سید یوسف‌رضا گیلانی صدراعظم پاکستان دیدار و گفتگو کرد. در این دیدار که شماری از اعضای شورای عالی صلح و هیات عالی رتبه پاکستان نیز حضور داشتند، سید یوسف‌رضا گیلانی، اعضای جانب پاکستان را در کمیسیون مشترک صلح میان دو کشور که بر اساس توافق با حامدکرزی رئیس‌جمهوری اسلامی افغانستان و صدر اعظم پاکستان نهایی گردید، معرفی نموده و ضمن اظهار آمادگی در جهت حمایت از آن گفت که این کمیسیون به زودی به کارش آغاز خواهد کرد.

صدر اعظم پاکستان از ابتکارات پروسه صلح دولت افغانستان، تحت رهبری شورای عالی صلح، اعلام حمایت نموده گفت که کمیسیون مشترک صلح در بهبود امنیت و صلح در منطقه کمک خواهد کرد. در این دیدار هر دو جانب تاکید کردند که شرایط برای پایان خشونت در هر دو کشور مساعد شده است، زیرا جنگ راه‌حل نبوده و باید قدم‌های عملی در زمینه تامین صلح برداشته شود.

هر چه وعده است دود می‌شود و به هوا می‌رود

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۲۴، یکشنبه ۲۸ حمل ۱۳۹۰، صفحه چهارم نویسنده: واصف قندهار

پروسه گنگ و مملو از مخفی‌کاری مصالحه با طالبان مخالفت‌های زیادی را برانگیخته است. در عین حال که تعداد زیادی از منتقدان پروسه، در رسانه‌ها از ضرورت صلح در کشور سخن می‌رانند، اما هم‌زمان انتقادات شدید خود را متوجه شورای عالی صلح و مذاکره با گروه طالبان می‌نمایند.

بدون شک سفیدنمایی طالبان از سوی وزیر معارف، نرمش‌های حقیرانه آقای کرزی در مناسبت‌های مختلف جهت تشویق طالبان به صلح، سکوت فراگیر گروه‌های مختلف سیاسی و اجتماعی در برابر روند مصالحه، نشان می‌دهد که گروه تروریستی طالبان در موقعیتی قرار دارد که به آسانی شرایط خود را بر حکومت تحمیل نماید. کار به جایی رسیده است که طرفداران طالبان می‌گویند که این گروه تنها با ایالات متحده وارد مذاکره می‌شود و حکومت را در جایگاهی نمی‌بیند که بالایش حساب نماید. ناگفته نباید گذاشت که اگر کرزی واقعا بخواهد در برابر طالبان در موقف قدرتمندتری قرار بگیرد، باید حکومت را اصلاح، حاکمیت قانون را تطبیق، نیروهای مصلح را مجهز و کار آمد نماید. در عین حال به خاطر جلب رضایت مردم وضعیت اقتصادی را بهبود بخشد.

تصور نمی‌شود که در زیر رهبری آقای حامد کرزی، ظرفیت و اراده چنین اصلاحات اساسی وجود داشته باشد. زیرا، کشور ما از نداشتن رهبری، برنامه و چشم‌انداز معقول و عملی در رنج است. در حقیقت ضعف درونی نظام کنونی افغانستان موقف قوی‌تر حکومت را منتفی می‌سازد.

منتقدان روند مذاکرات صلح با طالبان به حق باید نسبت به از دست رفتن دستاوردهای حقوقی و سیاسی در نتیجه‌ی مذاکرات جاری نگران باشند. خانم سیما سمر، رئیس کمیسیون حقوق بشر، تحکیم صلح را منوط به اجرای عدالت در افغانستان دانست. اما از آغاز کنفرانس «بن» تا امروز قضایا و پروسه‌های سیاسی به گونه‌ای اتفاق افتاده‌اند که صلح بدون عدالت و مصونیت جنایت‌کاران و ناقضان حقوق بشر مشروعیت حاصل کرده است.

نگرانی‌های منتقدان روند مصالحه از این جهت معتبر است که نوعی از فرصت‌طلبی و بی‌اصولی در میان جناح‌های سیاسی حکومتی و غیرحکومتی

توافق طرفین به ایجاد یک کمیسیون در سطوح عالی مقامات هر دو کشور، نشانه‌ای از نزدیکی روابط افغانستان و پاکستان برای تلاش و اتحاد نظر بیشتر در مبارزه علیه تروریسم و تامین امنیت و صلح به شمار می‌رود.

پروسه صلح، در صدر برنامه‌های حکومت افغانستان قرار دارد

روزنامه انیس، شماره ۲۱، سه‌شنبه ۳۰ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
حامد کرزی رییس‌جمهوری اسلامی افغانستان و «ژرارد لانگ» وزیر دفاع فرانسه در ارگ ریاست‌جمهوری دیدار کردند. در این دیدار دو جانب در مورد برنامه‌ی صلح، پرسه انتقال امنیت، و وضعیت امنیتی افغانستان و منطقه بحث و تبادل نظر نمودند.

رییس‌جمهور با بیان اینکه پروسه‌ی صلح در صدر برنامه‌های حکومت افغانستان قرار دارد گفت که مردم افغانستان از ادامه جنگ و ناامنی به شدت خسته‌اند و می‌خواهند هر چه زودتر به صلح و ثبات دست یابند، به همین منظور پروسه‌ی صلح از سوی حکومت افغانستان با جدیت دنبال می‌گردد. رییس‌جمهور با اشاره به سفر اخیر هیات بلندپایه پاکستان به ریاست‌صدا اعظم آن کشور گفت که تلاش‌های همه‌جانبه در داخل و خارج کشور برای پایان دادن به جنگ و رسیدن به صلح دایمی ادامه دارد و انشاءالله که نتایج مثمر در پی خواهد داشت.

حمایت مخالفین مسلح از پروسه صلح در سرپل

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۳۷، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه دوم
در ۳۰ حمل، شماری از مخالفین دولت، حمایت و پشتیبانی‌شان را در ولایت سرپل از پروسه صلح اعلان نموده و سلاح‌های دست‌داشته‌شان را تسلیم نمودند. افراد یاد شده که شمارشان به ۱۲ تن می‌رسید، در اثر تلاش‌های اپراتیوی قوماندانی امنیه ولایت سرپل حاضر به حمایت از پروسه صلح شدند. افرادی که از پروسه صلح اعلان حمایت نمودند، تحت فرماندهی جلندر، قوماندان باشنده‌ی چهارگنبد خواجه ولسوالی صیاداند. آنان از دولت خواهان همکاری و زمینه‌های تامین امنیت و تطبیق پروژه‌های انکشافی شده‌اند. سید انور رحمتی، والی ولایت سرپل و مقامات امنیتی از حضور آنان استقبال نموده و خواهان همکاری در زمینه‌های مختلف با دولت اسلامی افغانستان شدند. گفته می‌شود که پس از تشکیل شورای عالی صلح، بیش از ۴۰۰ تن از مخالفین دولت در این ولایت به پروسه صلح پیوسته‌اند.

سیاست‌های ناسالم شورای صلح دامن فاجعه را پهن تر می‌سازد

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۳، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
شورای عالی صلح یک بار دیگر از مقامات پاکستانی خواست که رهبران زندانی طالبان در پاکستان را رها سازند. عطاالله لودین گفت: آنان از مقام‌های پاکستان خواسته‌اند تا رهبران طالبان را از حبس رها سازند. اما احمد بهزاد معاون مجلس نمایندگان باور دارد که حکومت افغانستان با این «امتیازهای یک جانبه» که به تروریستان و دشمنان صلح و ثبات می‌دهند، دامن فاجعه و هرج و مرج را گسترش می‌بخشند.

آقای بهزاد به روزنامه ماندگار گفت که گذشته نشان می‌دهد که آزادشدگان طالبان از زندان‌های داخلی دوباره به صفوف مخالفان پیوسته‌اند و خشونت‌ها را هر چه بیشتر دامن زدند و طراحی کردند.
معاون مجلس افزود: «متأسفانه سیاست حکومت و نهادهای همانند شورای

این مقام پیشین طالبان و عضو شورای عالی صلح گفته است که موضوع رهایی آن عده از رهبران طالبان را با مقامات پاکستانی در میان گذاشته‌اند که در این کشور زندانی هستند.

ارسلان رحمانی، رییس کمیسیون زندانیان شورای عالی صلح در مصاحبه‌ای به رسانه‌ها گفت: «برای رهایی این اشخاص به این دلیل تلاش می‌شود که در این اواخر اشارات مثبت از آنها دریافت شده و این گام جهت تسریع پروسه صلح برداشته می‌شود.»

این عضو شورای عالی صلح اضافه کرد: اقدامات عملی در مورد رهایی زندانیان در زندان بگرام نیز آغاز شده و کمیسیونی شش نفره که سه تن از اعضای شورای عالی صلح نیز در آن حضور دارند، بدین منظور تشکیل شده است.

به گفته رحمانی: ملاخیر محمد خیرخواه، یکی از رهبران طالبان که در زمان طالبان والی ولایت هرات بود، چندی پیش یک پیام الکترونیکی را به حامد کرزی فرستاده بود و در این پیام از کرزی خواهان همکاری برای رهایی خود شده بود.

طالبان پول می‌خواهند یا قدرت سیاسی؟

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۱، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، صفحه دوم
نویسنده: احمد عمران

دولت و سازمان ملل، تصمیم گرفته‌اند که برای طالبانی که دست از خشونت برمی‌دارند، پول پرداخت کنند. به گفته مقامات، این برنامه به هدف حل مشکلات مالی این افراد صورت می‌گیرد که بتوانند دوباره به زندگی عادی برگردند.

طالبان هرگز نگفته‌اند بیا باید این قدر پول و امکانات مادی در اختیار ما بگذارید تا از جنگ دست برداریم و نه هم طالبان تفکرات سوسیالیستی دارند که بگویند انباشت سرمایه در انحصار گروه‌ها و طبقات خاصی، سبب جنگ و کشمکش در جامعه شده‌است.

تاکنون مصاحبه‌هایی که به نقل از فرماندهان طالبان و یا افراد وابسته به این گروه منتشر شده، این موضوع مورد تاکید قرار گرفته که اکثریت کسانی که در صفوف طالبان بر ضد دولت و نیروهای بین‌المللی می‌جنگند، در وفاداری به رهبری طالبان اتفاق نظر دارند؛ یعنی این که تعداد زیادی از افراد گروه طالبان بر مبنای علاقه به انجام وظیفه در رکاب رهبری این گروه، به جنگ می‌پردازند.

پاکستان و افغانستان در راه صلح

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۷۳، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، سرمقاله
نویسنده: محمد رضا هویدا

پروسه صلح در افغانستان همان اندازه که به سعی و تلاش عوامل داخلی وابسته است، نیازمند حمایت و تلاش صادفانه کشورهای منطقه و همسایه نیز می‌باشد. پاکستان به مدت چندین دهه در سیاست افغانستان حضور فعال داشته است. هم اکنون نیز پاکستان از جمله کشورهای کلیدی در تامین امنیت و صلح در افغانستان به حساب می‌آید.

عده‌ای سفر گیلانی صدراعظم پاکستان به افغانستان و توافق برای ایجاد یک کمیسیون عالی میان دو کشور در زمینه آوردن صلح در کشور را، تعللی دیگر برای پیشرفت امور مربوط به صلح می‌دانند و به این عقیده هستند که با وجود کمیسیون‌های دیگری که در این زمینه فعالیت می‌کنند، آیا نیازی به ایجاد یک کمیسیون باز هم وجود دارد؟ واقعیت این است که کمیسیون‌ها در افغانستان در اکثر زمینه‌ها نتوانسته‌اند کاری را از پیش ببرند و لذا نگرانی از اینکه تشکیل کمیسیون تازه‌ای برای پیشبرد امور مربوط به صلح میان دو کشور راه به جایی نبرد، چندان دور از واقعیت نیست. اما در مقابل بسیاری نیز عقیده دارند که

تمام طالبان از زندان‌های گوانتانامو، بگرام و پاکستان آزاد شوند

روزنامه آرمان ملی، شماره ۲۲، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
شورای عالی صلح افغانستان از مقامات پاکستان خواسته‌اند تا آن عده از رهبران طالبان را که در آن کشور در بازداشت به سر می‌برند، آزاد سازند. عطاالله لودین، معاون شورای عالی صلح گفته است، شورای عالی به خاطر حسن نیت از پاکستان می‌خواهد تا یک تعداد از طالبان عالی رتبه و کسانی که در جنایات دیگر متهم‌اند و آزادی‌شان سلب شده است هر چه زودتر از زندان آزاد ساخته و به افغانستان بیاورد که در این جمله افراد مهمی که با طالبان ارتباط دارند و در مخالفت با حکومت افغانستان فعالیت داشتند مانند ملا عبدالغنی برادر و سایر دوستان‌شان باید آزاد ساخته شوند و امیدواریم که رهایی آنان یک مقدمه خوب برای مفاهمه با طالبان باشد.

لودین افزود، هر چند حکومت پاکستان تا حال در این زمینه جوابی ارایه نداشت است، اما از هیات پاکستانی تحت ریاست یوسف‌رضا گیلانی، نخست وزیر آن کشور که از افغانستان دیدن کردند، تقاضا صورت گرفت که امیدواریم آنها در این مطالبات مخلص باشند.

معاون شورای عالی صلح هم‌چنین افزود، زمانی که خواست طالبان و مخالفان مسلح دولت که خارج ساختن‌شان از فهرست سیاه سازمان ملل متحد و رهایی زندانیان‌شان صورت گیرد یکی از خواست‌های‌شان برآورده می‌شود چه این زندانیان در گوانتانامو باشد و یا در محابس بگرام و پاکستان، باید سلب آزادی صورت نگیرد و رهایی آنان یک پیام خوب برای تامین صلح در افغانستان خواهد بود.

از جرگه امن تا کمیسیون...

هفته‌نامه نخست، شماره ۵۷، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه چهارم
محمود صیقل، معاون پیشین وزارت امور خارجه افغانستان می‌گوید: «دولت کنونی افغانستان به دلیل این که رای اکثریت مردم کشور را با خود ندارد هر آنچه که در مذاکرات صلح از نشانی مردم مطرح می‌کند مشروعیت و پشتیبانی مردم را به همراه ندارد. اما در آستانه خروج نیروهای بین‌المللی رقابت‌های منطقه‌ای در جریان است و شماری از کشورهای منطقه به ویژه پاکستان می‌کوشند جایگاه خود را در منطقه در نزدیکی با افغانستان نگهدارند.»

صیقل، با اشاره به کمیسیون سه‌جانبه‌ی مشترک بین افغانستان، پاکستان و ناتو که به گفته‌ی وی به رغم نشست‌های زیاد، نتیجه‌ای را به ارمان نیاورده است، بیان داشت که توافقنامه‌های اقتصادی با پاکستان نیز ضمن آن که نتیجه‌ای در پی نداشته است، بلکه مشکلات فراوان دیگری را سر راه بازرگانان افغان قرار داده است.

صیقل به این باور است که با وجود همه‌ی چالش‌ها موفقیت کمیسیون مشترک صلح میان پاکستان و افغانستان بستگی به اشخاصی که عضویت این کمیسیون را به دست می‌آورند و نیز چگونگی گزینش اعضای دارد که از سوی افغانستان برگزیده می‌شوند.

تامین صلح در صدر برنامه‌های حکومت افغانستان قرار دارد

روزنامه انیس، شماره ۲۱۹۶۶، شنبه ۳ ثور ۱۳۹۰، سرمقاله
آوردن صلح و ثبات در سراسر کشور و نجات بخشیدن مردم افغانستان از جنگ، در ۹ سال جزو آجندا و دستور فراموش‌ناپذیر دولت افغانستان بوده است. در این بین، دو جریان حیاتی است، یکی تامین صلح و پیشبرد پروژه صلح و

عالی صلح به هیچ عنوان سیاست سالم نبوده و به نفع ثبات کشور نیست؛ این سیاست‌های ناقص که از اغراض و امیال شخصی عده‌ای ناشی شده، سبب بروز هر چه بیشتر خشونت و بحران‌زایی در کشور گردیده است.»

این مقام مجلس نمایندگان تصریح کرد: «باید دید که آزادسازی شورشیان از زندان‌های داخلی و بازداشتگاه‌های امریکایی تا حالا چه دستاوردی را در راستای تامین صلح داشته است؛ هیچ انسان منصف و عاقلی نمی‌تواند ادعا کند که این سیاست غلط به سوی کاهش جنگ و کاهش خشونت حرکت کند.»

پروسه صلح؛ جاده یک طرفه!

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۳، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه ششم
آنچه در استراتژی کلان دولت افغانستان برجسته می‌نماید این است که راهکار برون‌رفت از بحران فعلی افغانستان را در فراگیر ساختن مفهومی به نام صلح می‌داند که تا به امروز نه تعریفی از موافقان آن و نه از مخالفان و دشمنان آن در کشور ارایه شده است. سیاست‌های لرزان و چند سویه و نامعین با مصالح و منافع ملی، طول و عرضی متفاوت و سرو شکلی دیگر گونه می‌باید تا جایی که اصرار بر مذاکره و مصالحه با طالبانی وجود داشته که هر روز به وضوح و آشکارا با کشته و زخمی ساختن غیرنظامیان و فرزندان این سرزمین، اعلان جنگی سراسری به تمام نیروها و قوای حاکم در کشور داده و می‌دهند و هر روز به بهانه‌ای و به نامی، امتیازدهی به کسانی ادامه دارد که هرگز قدمی در جهت فرآیند صلح‌آوری، ثبات و امنیت در کشور بر نداشته و چراغ سبزی نشان نداده‌اند. از این رو به جرات می‌توان گفت که جاده صلح در افغانستان جاده یک طرفه‌ای است. به این معنا که در این جاده یک طرفه فقط حرکت به جلویی ادامه دارد که غیرقابل برگشت است و هدف نامعلوم و خطرات بیشتر از آن است که بتوان به سرانجام رساندن آن اطمینان داشت.

امروز تشکیل کمیسیون مشترک صلح میان پاکستان و افغانستان، همان معجون ناهمگونی است که در کنار شورای عالی صلح به یک باره با اهدافی مشخص و از پیش تعیین شده سر برآورده و خواهان عمل کردن به روشی است که تامین منافع دو کشور را مدنظر داشته باشد و حال سوال اساسی این است که اگر منافع این دو کشور در هیچ کجایی هماهنگ نشود و یا آن قدر نقاط هماهنگی کم‌رنگ و کم باشد که به حساب نیاید، تکلیف صلح و امنیت در افغانستان چه خواهد بود؟

همکاری مردم در اعاده‌ی صلح و تحکیم امنیت نقش اساسی دارد

روزنامه انیس، شماره ۲۲، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، سرمقاله
تلاش‌های مستدام دولت در وجود نهادهای موثر در تامین صلح و همکاری مردم در این پروسه مسایلی‌اند که با ایجاد و فعالیت شورای عالی صلح و کمیسیون صلح مشترک میان افغانستان و کشور همسایه پاکستان در این روزها در سرخط تمام مسایل قرار دارد و در مورد راهکارهایی که بتواند به صورت همه‌جانبه در پیاده نمودن صلح و قطع جنگ اثرگذار باشد بحث‌ها و مذاکره ادامه دارد.

آنچه که امروز می‌تواند به عنوان پایه مستحکم در پیاده نمودن صلح و مصالحه در کشور موثر واقع گردد و زمینه‌ساز گسترش صلح باشد، همکاری مردم و تحکیم روابط همه‌جانبه دولت با مردم است. زیرا نظر و تصمیم مردم و سهم‌گیری آنان در پروسه صلح از جمله راهکارهایی است که در این راستا نقش سازنده دارد. یقین کامل داریم با تدویر لویه‌جرگه که قرار است تا سه ماه دیگر براساس تصمیم رییس‌جمهوری کشور، آقای کرزی تدویر یابد؛ اکثر مشکلات کشور از جمله موضوع تامین صلح و تصمیم در ایجاد پایگاه‌های نظامی مرفوع خواهد گردید.

شماری از اعضای شورای عالی صلح گفته‌اند که در این اواخر در برخی از مذاکراتی که با گروه‌های مخالف دولت به شمول طالبان انجام شده، با این گروه‌ها تماس‌های تلفونی دارند.

سارا سرخابی، یک عضو شورای عالی صلح گفته است که از حدود دو ماه به این طرف در ولایت هرات، فاریاب، بغلان، وردک و برخی مناطق دیگر سفر کرده‌اند و در این جریان، زنان عضو شورای عالی صلح با برخی از گروه‌های مخالف صحبت کرده‌اند.

خانم سرخابی افزود: «تقریباً ۱۰۷ تن از ولایت فاریاب به روند صلح پیوستند. در این روزها بعضی از برادران ناراضی با ما از طریق تلفون تماس می‌گیرند و وعده‌ی همکاری می‌دهند. ما با آنها موضوع زنان را مطرح کردیم که فعلاً زنان در دولت رول مهم دارند، آنها نیز گفتند که زنان می‌توانند کار کنند اما با رعایت حجاب اسلامی.»

فرار بزدلانه!

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۴۲، سه‌شنبه ۶ ثور ۱۳۹۰، سرمقاله مقامات ولایت قندهار از فرار نزدیک به پنج‌صد زندانی طالب، از طریق تونلی به طول حدود ۳۲۰ متر خبر می‌دهند که در بامداد دوشنبه ۵ ثور رخ داده است. قبل بر این هم حدود نه‌صد زندانی که اغلب طالب بودند به دنبال یک انفجار در مقابل در ورودی زندان، قادر به فرار گردیده بودند. این مساله را نمی‌توان رد کرد که ممکن است، همانند قضیه‌ی حمله بر وزارت دفاع، کسانی از درون زندان و متولیان زندان با فراریان همکاری کرده باشند.

توجه داشته باشیم که حدود صد نفر از این فراریان، از فرماندهان طالبان هستند. آیا با این فرار جمعی، مساله انتقال قدرت و مسوولیت در ذهن مامورین چه چشم‌اندازی می‌یابد و همین طور به دست گرفتن مسوولیت زندان‌ها توسط نیروهای امنیتی؟

بر مقامات است که بر همه سوالات ممکن در این رابطه پاسخ شفاف و قانع‌کننده ارایه نمایند. حالا دیگر نمی‌توان ادعا کرد که طالبان در اثر شکست‌های متعدد چون نتوانستند در میدان جنگ با ما رویاروی شوند، متوسل به فرار مخفیانه شدند.

زندان قندهار یا کاروان سرای ملانصرالدین

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۴۲، سه‌شنبه ۶ ثور ۱۳۹۰، صفحه چهارم والی قندهار گفته است که چند صد زندانی توانسته‌اند با استفاده از تونلی به طول چندصد متر از زندان مرکزی شهر قندهار در جنوب افغانستان بگریزند. به گفته مقام‌های محلی قندهار، چهارصد و هفتاد و پنج تن از محبوسین زندان مرکزی قندهار توانستند در صبح روز دوشنبه، ۵ ثور به طور مخفیانه از این تونل به خارج از زندان راه یابند و به این ترتیب، فرار کنند. ذبیح‌الله مجاهد، سخنگوی گروه طالبان گفته است که برای به اجرا در آمدن برنامه فرار زندانیان از زندان شهر قندهار، ۳۲۰ متر تونل حفر شد و حفر این تونل پنج ماه به طول انجامید. سخنگوی طالبان گفته است که حدود یک صد تن از زندانیان فراری از فرماندهان طالبان و بقیه آنها هم ستیزه جویان وابسته به این گروه هستند.

در همین حال تحلیل‌گران می‌گویند دولت افغانستان خود از طریق شورای عالی صلح، برای رهایی زندانیان طالبان تلاش می‌کند و تاکنون ده‌ها تن از زندانیان وابسته به گروه طالبان آزاد شده‌اند.

آقای عثمانی می‌گوید طالبانی که از زندان‌ها رها می‌شوند دوباره به صفوف مخالفین می‌پیوندند و آزادی آنها تأثیری در پروسه صلح ندارد. اما در عمل دیده

دیگر هم انتقال کنترل امنیتی از نیروهای خارجی امنیتی افغان. حکومت افغانستان این دو پروسه را بدون درنگ در موازی هم به پیش می‌برد، مردم افغانستان از ادامه جنگ و ناامنی به شدت خسته گردیده‌اند و می‌خواهند هر چه زودتر به صلح و ثبات دست یابند.

تلاش‌های همه جانبه از جانب حکومت افغانستان در داخل و خارج، برای پایان دادن به جنگ و تامین صلح دائمی ادامه دارد که بدون شک نتایج مثبتی هم در پی خواهد داشت. گرچه در برابر پروسه‌های صلح و انتقال کنترل امنیتی که از جانب حکومت افغانستان به پیش برده می‌شوند، چالش‌های بزرگی نیز قرار دارند با آن هم حکومت و مردم افغانستان لحظه‌ای از بذل مساعی و کوشش نمی‌ایستند و به پیش می‌روند، تا این پروسه‌ها را به موفقیت برسانند.

شکایت مخالفان پیوسته به پروسه صلح از عملکرد دولت

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۷۷، شنبه ۳ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول شماری از مخالفین دولت که طی سال‌های گذشته به پروسه صلح پیوسته‌اند، از عدم توجه دولت برای بهبود زندگی‌شان شکایت دارند. مسوولان کمیسیون تحکیم صلح می‌گویند که از بدو ایجاد این کمیسیون نزدیک به ۸۵۰۰ تن از مخالفان مسلح به جانب دولت پیوسته‌اند. این مسوولان اذعان می‌دارند که بنابر یک سلسله محدودیت‌ها، نتوانسته‌اند وعده‌های داده شده به مخالفین دولت را عملی بسازند.

پیوستن مخالفان مسلح به پروسه صلح

روزنامه آرمان ملی، شماره ۲۰۲۷، یک‌شنبه ۴ ثور ۱۳۹۰، صفحه چهارم ۲۴ اپریل ۲۰۱۱

مقامات محلی در ولایت هرات در حالی از پیوستن پنج مخالف مسلح در این ولایت خبر می‌دهند که گفته می‌شود یک مخالف مسلح دیگر را بازداشت نموده‌اند. این دسته از مخالفان مسلح در ۳ ثور همراه با سلاح‌های دست‌داشته‌شان در ولسوالی پشتون زرغون ولایت هرات به پروسه صلح پیوستند.

دفتر مطبوعاتی ریاست امنیت ملی هرات با انتشار خبرنامه‌ای از پیوستن این گروه به رسانه‌ها خبر داده و افزوده است که این گروه از افراد وابسته به فرمانده عبدالله می‌باشند که پیش از این در ولسوالی پشتون زرغون بر ضد دولت می‌جنگیدند.

یک عضو شورای عالی صلح کشته شد

روزنامه چراغ، شماره ۱۷۹۲، دوشنبه ۵ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول سخنگوی والی هلمند از کشته شدن یک عضو محلی شورای عالی صلح توسط افراد مسلح ناشناس در این ولایت خبر داد. داوود احمدی بیان داشت: حاجی ظاهر، یکی از اعضای شورای عالی صلح افغانستان در ۴ ثور در منطقه کارته‌لگان شهر لشکرگاه مرکز ولایت هلمند کشته شد. پس از کشتن این عضو شورای عالی صلح، فرد حمله‌کننده فرار کرده است. ریاست‌جمهوری با پخش خبرنامه‌ای قتل حاجی‌ظاهر را به شدت محکوم نموده و آن را کار دشمنان مردم افغانستان خوانده است.

تماس تلفونی شورای عالی صلح با طالبان

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۴۱، دوشنبه ۵ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول

هرچند مقام‌های محلی قندهار از دست‌گیری دوباره‌ی نزدیک به ۷۰ زندانی فراری از زندان قندهار خبر داده‌اند، اما مجلس سنای افغانستان با انتقاد تند از مسوولان محلی در قندهار می‌گویند که سازش‌های بزرگ در فراری دادن طالبان از زندان قندهار وجود داشته است.

محمد علم ایزدیار، معاون مجلس سنا گفت: دست‌هایی وجود دارد که در توطیه‌ی قندهار سهم دارند و در صدد بی‌ثباتی کامل افغانستان هستند.

والی سرپل، پیوستن مخالفین به صلح را دلیل توانمندی دولت خواند

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۸۱، چهارشنبه ۷ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول
مقامات ولایت سرپل می‌گویند که توانمندی نیروهای امنیتی در ماه‌های اخیر، سبب شده تا تعداد زیادی از مخالفین به پروسه صلح بپیوندند؛ اما مردم آن ولایت، پیوستن به صفوف دولت را منبع عایداتی برای یک تعداد از افراد می‌دانند.

سید انور رحمتی، والی سرپل گفت: یک تعداد افرادی که به دلایل مختلف از دولت فاصله گرفته بودند، فعلا به علت از بین رفتن مراکز مخالفین مسلح دولت، دوباره با دولت یکجا شده‌اند.

به گفته وی، تلاش‌های نیروهای کشفی و امنیتی، هماهنگی بین نیروهای بین‌المللی و داخلی، در عملیات بالای مواضع مخالفین و تصفیه‌ی کامل مناطق تحت تصرف آنان در ولسوالی صیاد و دیگر نقاط این ولایت، نیز از جمله عوامل عمده‌ی افزایش پیوستن مخالفین به پروسه صلح می‌باشد.

در عین حال محمد عارف شریفی، رییس شورای ولایتی سرپل، می‌گوید کسانی که در ماه‌های اخیر به پروسه صلح پیوسته‌اند، به دلیل وجود فساد اداری در ادارات دولتی و عدم اعتماد آنان مبنی بر تامین امنیت‌شان، از دولت ناراض بودند.

گسترش روابط افغانستان با همسایگان

هفته‌نامه پیوند ملی، شماره ۶۴، چهارشنبه ۷ ثور ۱۳۹۰، سرمقاله
ملاقات‌های دولت افغانستان با کشورهای منطقه بر سر حل منازعه میان دولت و مخالفین، اکثر کشورها را واداشته تا به نحوی در این زمینه علاقه‌مندی‌شان را ابراز نمایند. افغانستان اکنون با چالشی مواجه است که باید دست سوم در میان دولت و مخالفین راه را برای صلح و ختم جنگ هموار نماید. عربستان سعودی اولین کشوری است که برای میانجی‌گری در مساله افغانستان پیشنهاد شد. اما به دلایلی مانند ارتباط طالبان با شبکه القاعده که حکومت ریاض با آن مشکل دارد، موقف عربستان را در تاثیرگذاری بر مخالفین دولت افغانستان، زیر سوال برد. کشورهای دیگری مانند هند نیز حاضر شد تا در پروسه صلح و مذاکره میان دولت و طالبان همکاری نماید.

با توجه به فعالیت‌های نظامی که علیه طالبان صورت می‌گیرد، نمی‌توان همزمان با تشدید مبارزه برای پیشرفت مذاکره و متقاعد ساختن طالبان به آن، خوشبین بود. حملات طیاره‌های بدون سرنشین به مناطق قبایلی که گفته می‌شود مراکز پایگاه‌های طالبان در آنجا وجود دارد هنوز قطع نگردیده، گرچه مقامات پاکستانی بارها از امریکا خواسته‌اند تا این حملات را متوقف سازند و مساله داخلی پاکستان را برای خود آنها بگذارند.

شده زندانیانی که آزاد شده به عوض اینکه از کار خود پشیمان و نادم باشند و از دولت دفاع کنند، دوباره به صفوف مخالفین پیوسته‌اند.

کمیسیون مشترک صلح افغانستان و پاکستان؛ هدف مرموز دیگر پاکستان در قبال افغانستان

روزنامه آرمان ملی، شماره ۲۰۲۹، سه‌شنبه ۶ ثور ۱۳۹۰، صفحه سوم
حال که قرار است کمیته‌ی صلح مشترک افغانستان و پاکستان زیر نظر نخست‌وزیر، رییس ستاد ارتش و رییس سازمان اطلاعات پاکستان (آی‌اس‌آی) کار کند، دور از امکان نخواهد بود که پاکستان اهداف مرموز دیگری را در قبال افغانستان داشته باشد. چون بیشتر از همه در آموزش و پرورش گروه طالبان در افغانستان سازمان اطلاعات این کشور نقش داشته است.

حال در وضعیتی که دولت افغانستان هم به این موضوع پی‌برده است که مراکز هراس‌افکنی در خارج از مرکز افغانستان هم به این موضوع پی‌برده است که مراکز هراس‌افکنی در خارج از مرکز افغانستان در پاکستان هست و به تخریب این لانه‌ها در خارج از مرز کشور تاکید می‌کند، معلوم نیست که چرا باز هم به پاکستان در این قضیه نقش داده است که از این روند نظارت کنند.

طالبان در یک حرکت هالیودی؛ فرار کردند یا رها شدند؟

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۷، سه‌شنبه ۶ ثور ۱۳۹۰، سرمقاله
بحث حفر تونل از بیرون به زندان آن‌هم بدون سازش با مقام‌های مسوول، ممکن به نظر نمی‌رسد. معلوم نیست این بار چه کسانی به جرم همدستی با طالبان یا «آی‌اس‌آی» پاکستان در این قضیه بازداشت می‌شوند یا خیر؛ اما خیلی بعید به نظر می‌رسد که حکومت در قندهار کسی را به این جرم‌ها بازداشت کند؛ حداقل در گذشته چنین چیزی اتفاق نیفتاده است، به خصوص حالا که تحلیل‌ها می‌رسانند که فرار دادن زندانیان طالبان از زندان قندهار روی یک برنامه خاص سیاسی صورت گرفته است؛ زیرا وعده‌ی رهایی زندانیان طالب از قبل، در نشت‌های محرمانه‌ای که میان نمایندگان طالبان و حکومت صورت گرفته، بارها مطرح شده بوده، اما این که با چه روشی، مهم بوده است.

برای حکومت دشوار بوده که زندانیان طالب را به یک‌باره از زندان طی یک فرمان رها سازد؛ زیرا این گونه، با واکنش‌های منفی مردم مواجه می‌شده است؛ بنابراین، چاره‌ای جز توسل به شیوه‌های این‌چنینی نداشته‌اند.

این تحلیل در حالی صورت می‌گیرد که تلاش‌های جدی برای رهایی زندانیان طالب از زندان‌های افغانستان، پاکستان و گوانتانامو به شدت (ظاهرا) زیر برنامه صلح جریان دارد. با این تحلیل‌ها می‌توان گمان کرد که طالبان از زندان قندهار فرار نکرده‌اند، بلکه طی یک معامله رها شده‌اند. اما فراموش نکنیم که معامله با طالبان، می‌تواند جدا از بازی‌های حکومت هم صورت گرفته باشد و برخی عناصر در بدل پول، آن را سازمان داده باشند.

مجلس سنا:

زد و بندهای سیاسی در فرار زندانیان طالب وجود دارد

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۴۳، ۷ ثور ۱۳۹۰، صفحه سوم
نویسنده: قدرت‌الله جاوید

مجلس سنای افغانستان فرار زندانیان طالب از بازداشتگاه قندهار را برای مقام‌های محلی این ولایت شرم‌آور خوانده و از احتمال سازش‌های بزرگ در این مورد سخن گفته است.

شفافیت انتخابات

تعلیق وظیفه احمدضیا رفعت از سوی دادستانی کل

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۷، سه‌شنبه ۶ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول
دادستانی کل وظیفه احمدضیا رفعت استاد دانشگاه کابل، عضو و سخنگوی
پیشین کمیسیون شکایات انتخاباتی را به حالت تعلیق در آورده است.
احمدضیا رفعت عضو و سخنگوی کمیسیون شکایات انتخاباتی (کمیسیونی
که ماموریتش به پایان رسیده است) و استاد دانشگاه کابل، طی تماسی به
روزنامه ماندگار گفت که دادستانی کل با «سو استفاده» از صلاحیت خود و با
«برخورد خصمانه» به خاطر «انتقام جویی» از من، مکتوبی را به دانشگاه کابل
فرستاده و خواستار تعلیق وظیفه من گردیده است. رفعت ریاست‌جمهوری
افغانستان را نیز در پرونده‌سازی دادستانی کل علیه خودش متهم کرده می‌گوید:
«ریاست‌جمهوری با صادر کردن فرمانی، دست دادستانی کل و دادگاه عالی را
برای رسیدگی به شکایات‌های انتخاباتی به گونه غیرقانونی باز کرده است.»

شمارش آرای مشکوک پایان یافت

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۳، چهارشنبه ۳۱ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
مقامات دادستانی کل کشور می‌گویند پروسه‌ی شمارش آرای مشکوک در
تمام ولایات کشور به استثنای کابل تکمیل شده است. امان‌الله ایمان سخنگوی
دادستانی کل کشور به رسانه‌ها گفت: این پروسه به صورت دقیق تحت نظارت
دادستانی کل و سایر نهادهای دخیل در پروسه‌ی شمارش مجدد آرا، انجام شده
است.
به گفته آقای ایمان، پس از ختم روند شمارش مجدد آرا در کابل،
دادگاه صلاحیت دارد تا در مورد بررسی‌های انجام شده فیصله نهایی را
صادر کند.
سخنگوی دادستانی کل در این مورد گفت: «ما از شفافیت این پروسه
اطمینان می‌دهیم. در این پروسه ۱۴ ارگان عضویت دارند تا به شکل خوب‌تر به
این بازشماری رسیدگی صورت گیرد. در این پروسه دادستانی کل هم عضویت
دارد و ما از این پروسه به طور دقیق نظارت می‌کنیم و این پروسه در جریان دو
هفته تکمیل خواهد شد.»

به گفته سخنگوی دادستانی کل، به شمول نماینده‌های با صلاحیت
دادستانی کل، نمایندگان نامزدان معترض و نمایندگان که به مجلس راه
یافته‌اند، نمایندگان جامعه جهانی، کمیسیون شکایات انتخاباتی، نمایندگان
کمیسیون مستقل انتخابات و دیگر نهادهای دخیل در امور انتخابات مجلس از
پروسه بازشماری آرا نظارت کرده‌اند و نتایج به دست آمده شفاف و قابل قبول
خواهد بود.

معاون مجلس نمایندگان:

برخی افراد فاسد در دادگاه ویژه کار می‌کنند

روزنامه ماندگار، شماره ۵۵۶، دوشنبه ۵ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول
مجلس نمایندگان از موجودیت فساد در دادگاه ویژه‌ی رسیدگی به
پرونده‌های انتخاباتی خبر می‌دهد.

خالد پشتون، معاون مجلس نمایندگان در گفتگو با رسانه‌ها گفته است که
او صحبت تلفونی ضبط شده میان یک مامور این دادگاه و یک وکیل مجلس
نمایندگان را شنیده که به گفته‌ی او، این مامور از وکیل متهم به تقلب در
انتخابات مجلس، پول تقاضا کرده است.

اما رییس دادگاه ویژه‌ی رسیدگی به پرونده‌های انتخاباتی، در واکنش به
گفته‌های معاون مجلس گفته است، آنان افراد فاسد را در این دادگاه سراغ
ندارند و به گفته‌ی وی اگر مجلس نمایندگان چنین افراد را شناسایی کرده، باید
آنها را معرفی کند.

خالد پشتون می‌گوید: شواهدی وجود دارد که فاسد بودن برخی از
ماموران محکمه‌ی رسیدگی به دوسیه‌های انتخاباتی ولسی جرگه، سال
گذشته را به اثبات می‌رساند. آقای پشتون هم‌چنین هشدار داد که اگر در
نتیجه فیصله دادگاه ویژه رسیدگی به پرونده‌های انتخاباتی، برخی از
چهره‌ها، کرسی‌هایشان را در مجلس از دست بدهند، این مساله سبب هرج
و مرج در کشور خواهد شد.

فساد اداری

به ارزش ۵۶۰ میلیون دالر امریکایی غصب زمین های دولتی شهر کابل

روزنامه اراده، شماره ۱۰۲۲، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، صفحه اول
بر اساس اسناد به دست آمده، ۲۸۰ جریب زمین دولتی در ساحه
رحمان مینهی شهر کابل، توسط شرکت ساختمانی اونکس غصب شده و
کار اعمار شهرک سازی جریان دارد.
اسناد و شواهدی که توسط ریاست های استملاک، ملکیت ها طرح و
تطبيق پلان شهری شاروالی کابل، ناحیهی هشتم و ولسوالی بگرامی به
دسترس گرفته است، این ساحه که فعلا توسط شرکت اونکس به نمرات
رهايشی تبدیل شده است، مطابق سروی شاروالی کابل در سال ۱۳۵۸،
ملکیت دولت و ساحه چمنی تثبیت شده است.
به اساس نرخ گیری، قیمت یک بسوه زمین بلند منزل در این ساحه،
یکصد هزار دالر تا یکصد و پنجاه هزار دالر امریکایی بوده است.

فساد اداری مانع اعتماد جهان به افغانستان است

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۷۳، دوشنبه ۲۹ حمل ۱۳۹۰، صفحه دوم
نویسنده: حفیظ الله زکی

در یکی دو سال اخیر اکثر انتقادات جهانی علیه دولت افغانستان بر
فساد اداری موجود در کشور تاکید دارند. دولت افغانستان بر موجودیت
فساد اداری در ادارات افغانستان معترف است ولی از یک سو سبب این
وضعیت را تنها خود نمی دانند و از سوی دیگر نهادهای بین المللی و
کشورهای کمک کننده را نیز متهم به فساد اداری می کنند.
گزارش ها و بررسی های منتشر شده از سوی خود این کشورها نیز موضوع
فساد اداری در مصرف کمک ها از سوی کشورهای کمک کننده و سازمان های
غیردولتی را تایید می کند. این که فساد افغانستان را زمین گیر کرده و مانع از
پیشرفت و ترقی آن می شود، بر همگان روشن است، ولی مهم تر آن است که چه
اقدام موثری برای مبارزه علیه فساد اداری به اجرا در می آید. تا زمانی که عزم
جدی بر مبارزه با فساد اداری در کشور و در سازمان های بین المللی و کشورهای
کمک کننده و مردم افغانستان به وجود نیاید، هیچ تغییری در وضعیت موجود
رو نما نخواهد شد و هم چنان که سال های متمادی این وضعیت فقط به بستن
اتهام ها به یکدیگر و ابزاری برای تبلیغات برای به دست آوردن منافع سیاسی
بوده است، به پیش می رود.

با چنین وضعیتی، چندان دور از انتظار نیست که افغانستان دومین و
یا سومین و یا حتی اولین کشور آلوده به فساد در جهان به شمار می آید.

کابل بانک

در چاه ورشکستگی فساد خانوادگی و سیاسی

روزنامه ۸ صبح، شماره ۱۱۳۶، سه شنبه ۳۰ حمل ۱۳۹۰، صفحه چهارم
زمانی که آقای کرزی وعده پاک کاری افتتاح مالی و فساد بانکی
کابل بانک را در یک کنفرانس خبری داد، هم زمان مفتشین و بازرسان
بانکی خارجی را متهم کرد که در به وجود آوردن این بحران بانکی که

نصد میلیون دالر به اقتصاد و دارایی افغانستان ضربه زده است، سهم
داشته اند. او گفت که مشاوران بین المللی کشور، در قسمت کمک به ایجاد
سیستم مالی با ثبات و نظارت بر معاملات بانکی ناکام شدند.

چه کسی این افتتاح مالی را پنهان کرده بود؟

حالا رییس جمهور ما به مردم می گوید که به جای نظارت بانک
مرکزی و سایر نهادهای ذی ربط، این کار را بر عهده مشاوران بین المللی
و یک موسسه مالی امریکایی گذاشته و بر اساس بررسی های آنها، از
سیستم کار و رعایت مقررات توسط کابل بانک اطمینان حاصل نموده
است. این سخن به ذات خود نشان دهنده نظام بی کفایت مالی و بانکی و
سست بودن کنترل دولت بر آن است.

حکومت جناب حامد کرزی و شرکای شان در کابل بانک، چگونگی
برخورد آقای کرزی با بحران مالی کابل بانک برای نظام مالی کشور به
شدت نگران کننده است. به جای این که رییس جمهور در مورد ضعف های
سیستم مالی کشور صحبت نماید، مشکلات عمده را به گردن بازرسان
بین المللی انداخت.

حتا گزارش های تایید نشده در رسانه ها حاکی است که آقای کرزی
میل ندارد که مسایل بیشتری در مورد افتتاح بانکی و مالی کابل بانک
کشف شود. بدون شک، این کار موقعیت برادر و شرکای سیاسی او را در
معرض خطر قرار می دهد.

این که سهامداران اصلی به خاطر روابط سیاسی و فامیلی خویش در
سطح بالای حکومت توانسته اند که میلیون ها دالر را از کابل بانک قرض
بگیرند و مقررات مالی و بانکی را نادیده پندارند، فساد و قانون شکنی
واضح است و بر اساس قانون توقع می رود که رییس جمهور به خاطر
مصونیت و اعتبار نظام بانکی کشور یک سلسله تنبیهات مالی و قضایی را
برای مدیران و سهامداران آن در نظر بگیرد.

به هر حال، شاید باز هم روزی از طریق روزنامه های امریکایی باخبر
شویم که حکومت و یا یک نهاد دیگر ۹۰۰ میلیون دالر قرضه و خسارت
کابل بانک را پرداخته و سهامداران و مدیران ارشد نیز مصروف زندگی
عادی خود هستند.

معین عواید و گمرکات وزارت مالیه:

مداخلات ارگانها،

سبب افزایش فساد در این اداره می گردد

روزنامه افغانستان، شماره ۱۳۷۷، شنبه ۳ ثور ۱۳۹۰، صفحه اول

سید مبین شاه، معین عواید و گمرکات وزارت مالیه می گوید: مداخلات
نهادهای مختلف حکومتی سبب افزایش فساد در ادارات عواید و گمرکات
می گردد. به گفته وی، وزارت خانه های زراعت، صحت، مهاجرین و
معارف علاقه دارند خود را در نظارت و کنترل از اموال و اصلاح سازی
سهیم سازند، که این کار آنان بی نظمی را در گمرکات و عواید به وجود
آورده است.

مقامها در وزارت مالیه می گویند که همکاری و هماهنگی بین
معینیت عواید و گمرکات و سایر نهادها به ویژه اداره مبارزه با فساد اداری
و لوی سارنوالی به منظور جلوگیری از فساد اداری به وجود آمده است، تا

فساد در بخش عواید و گمرکات ریشه کن شود. گفتنی است، مبارزه با فساد اداری از اولویتهای حکومت افغانستان به حساب می‌آید و موجودیت فساد در ادارات حکومتی از جمله نگرانی‌های جامعه جهانی بوده است که تا به حال ادارات حکومت نتوانسته‌اند ظرفیت نهایی خود را و هم‌چنان مبارزه درست با فساد اداری نمایند، تا تعهدی که جامعه جهانی و کشورهای کمک‌کننده به افغانستان کرده‌اند ۵۰ درصد کمک‌ها از طریق حکومت افغانستان به مصرف برسد.

مصالحه، معافیت و عدالت در افغانستان

نویسنده: حسین معین، کارشناس مسایل حقوق بشر

صلح پایدار بدون همکاری و حمایت مردم بسیار دشوار و حتا ناممکن است. بر عکس آن، تطبیق عدالت، شفافیت و پاسخگویی را افزایش می‌دهد و مردم را به آینده امیدوار می‌سازد و مردم همکار و حامی دولت خواهند شد. گفتنی است که یکی از دلایل عمده نارضایتی‌های امروزی، معافیت افراد و گروه‌های ناقض حقوق بشر است. البته معافیت افراد فاسد و اختلاس‌گر، اختطاف‌گر، دزد، متقلب و سایر مجرمین عادی نیز بر این نارضایتی‌ها شدت بخشیده و مردم را نسبت به قانون و قانونمداری بی‌باور ساخته است.

مردم افغانستان از جنگ خسته‌اند و بدون شک از صلح حمایت می‌کنند؛ ولی در عین حال عدالت را نیز می‌خواهند. فکر می‌شود اجرای چند راهکار مهم، صلح و عدالت را قابل جمع می‌کند و از تبدیل شدن مصالحه به معافیت جلوگیری می‌کند. اول اینکه در مذاکره و مصالحه با مخالفین مسلح به هیچ صورت تعدیل قانون اساسی مورد معامله و شرط گذاشتن قرار نگیرد. چون قانون اساسی بسیاری از

**صلح پایدار و دولت‌سازی در
گرو تطبیق عدالت است. اگر
عدالت تطبیق نشود، دولت
افغانستان همکاری و حمایت
مردم را از دست می‌دهد و
داشتن صلح پایدار بدون
همکاری و حمایت مردم بسیار
دشوار و حتا ناممکن است.**

موازین بین‌المللی حقوق بشر را تسجیل نموده و حقوق مردم در فصل دوم آن تضمین گردیده است. با تطبیق قانون اساسی می‌توان به بسیاری از حق تلفی‌های گذشته و حال رسیدگی نمود و از حقوق مردم دفاع کرد. احتمالا مسوولین امور صلح را بر عدالت ترجیح می‌دهند و برای به دست آوردن صلح از عدالت و قانون اساسی می‌گذرند؛ اما نهادهای جامعه مدنی با ایجاد هماهنگی‌ها و راهاندازی برنامه‌های دادخواهی می‌توانند از این کار جلوگیری کنند. ارتقای سطح آگاهی مردم نیز اهمیت بسیار دارد و باید برای این منظور برنامه‌های آگاهی‌دهی تهیه و اجرا شود که در این صورت مسوولین امور تحت فشار افکار عامه قرار خواهند گرفت تا عدالت و حقوق قربانیان را زیر پا نکنند.

مستندسازی از منازعات جاری نیز اهمیت زیادی دارد. مستندسازی، روند مصالحه و عدالت را کمک می‌کند و به ویژه در تطبیق عدالت بسیار موثر است. جمع‌آوری اسناد و مدارک در مورد جنایات جنگی و جنایات علیه بشریت، باعث افزایش سطح آگاهی نهادهای جامعه مدنی و رسانه‌ها شده و از این طریق مسوولین امور تحت فشار قرار خواهند گرفت تا مجرمین جنگی را مورد عفو قرار ندهند. هنوز معلوم نیست چه تعدادی از نهادها و یا افراد اقدام به جمع‌آوری اسناد و مدارک کرده‌اند؛ اما دیده می‌شود که خود شورشیان هم به منظور ترس و ارباب مردم، اسناد و فیلم‌هایی را در مورد جنایات‌شان تهیه و نشر کرده‌اند که برای پروسه مستندسازی و بالاخره پیگرد عدلی آنها موثر می‌باشند.

این واضح است که عدالت و صلح از ارزش‌های خواستنی بشر و جهان‌شمول است و این هم روشن است که این دو ارزش دارای ابهام هستند. تفسیرها و تاویل‌های متعددی از این دو ارزش باعث شده است که گاهی این دو برای برخی‌ها متضاد و در تعارض تلقی شوند و برای بعضی دیگر قابل جمع باشند. برخی‌ها فکر می‌کنند که در صورت داشتن صلح و مصالحه، عدالت قربانی می‌شود و نباید صلح را مقدم بر عدالت بشماریم و برخی دیگر فکر می‌کنند که در نبود صلح، عدالت هم وجود نخواهد داشت. تعدادی هم به این نظراند که در نبود عدالت، صلح پایدار نیز نخواهد بود. گذشته از تفسیرها و برداشت‌های متعدد در مورد صلح و عدالت، حال باید کدام یکی از این نظریات را با توجه به شرایط اجتماعی و سیاسی افغانستان ترجیح بدهیم؟

اول باید روشن کنیم که مصالحه نباید معافیت ناقضین حقوق بشر از تطبیق عدالت را به دنبال داشته باشد. به این معنی که اگر با افراد و گروه‌های متهم به نقض حقوق بشر مذاکره و مصالحه می‌شود، عجلالتا جان و مالشان در امان باشند و مورد پیگرد نظامی قرار نگیرند؛ اما به هیچ صورت مورد معافیت جزایی (حقوقی) قرار نگیرند. یعنی که عاملین جنایات در یک وقت مناسب، باید مورد پیگرد عدلی قرار بگیرند. بنابر اساسات علم حقوق هم هیچ کسی و هیچ مرجعی نمی‌تواند حقوق تلف شده مردم را ببخشد و عاملین نقض حقوق بشر را مورد عفو قرار دهد. با این حساب مذاکره و مصالحه به معنی معافیت نیست و عدالت نیز در یک فرصت مناسب و با ایجاد مکانیزم‌های رسیدگی و فراهم‌سازی زمینه‌های اجتماعی تطبیق عدالت، تامین می‌گردد. در این صورت، عدالت بر صلح مقدم است و ارجحیت دارد.

اما اگر عدالت قربانی صلح شود و عاملین نقض حقوق بشر مورد عفو قرار بگیرند، صلح پایدار نخواهد بود و این نوع صلح یک وقفه‌ای خواهد میان دو جنگ. تجربه کشورهای متعدد و از جمله افغانستان نشان داده است که معافیت افراد و گروه‌های جنایتکار و ناقض حقوق بشر، صلح را متزلزل ساخته و باعث شروع جنگ دیگر شده است. معافیت ناقضین حقوق بشر، سبب نابسامانی‌های اجتماعی و سیاسی شده و اعتماد مردم نسبت به دولت و نظام سلب می‌شود و فاصله میان مردم و دولت بیشتر می‌گردد. به ویژه قربانیان جنگ‌های گذشته که انتظار تطبیق عدالت را داشتند و دارند بیش از همه نسبت به دولت ناامید می‌شوند. در این صورت، آنها چون اعضای خانواده‌شان را از دست داده‌اند و سال‌ها رنج کشیده‌اند، معترض و در نهایت حاضر به انتقام‌گیری می‌شوند و به شورشیان می‌پیوندند. گفته می‌شود که بسیاری از اعضای شورشیان طالب، کسانی‌اند که در جریان جنگ‌های گذشته یک و یا چندتن از اعضای خانواده‌شان را از دست داده‌اند و چون عدالت در مورد آنها تطبیق نشده، به شورشیان پیوسته‌اند تا انتقام بگیرند و یا حداقل از ظلم‌های بعدی علیه خود جلوگیری نمایند.

صلح پایدار و دولت‌سازی در گرو تطبیق عدالت است. اگر عدالت تطبیق نشود، دولت افغانستان همکاری و حمایت مردم را از دست می‌دهد و داشتن

New publications

مطالب تازه

Analysis: Pakistan military strives to secure central Afghan role

Reuters / By Chris Allbritton / April 19, 2011

The Pakistani military is scrambling to shore up ties with Afghanistan to ensure a central role in a negotiated settlement of the conflict as the beginning of a U.S. military withdrawal draws closer.

Uneasy neighbors Pakistan and Afghanistan took an important step last weekend, agreeing to include Pakistani military and intelligence officials in a commission seeking peace with the Taliban, giving Pakistan's security establishment a formal role in any talks.

<http://www.reuters.com/article/2011/04/19/us-pakistan-usa-idUSTRE73I3T820110419>

Missed Opportunities

The Impact of DDR on SSR in Afghanistan

United State Institute of Peace (USIP) / April 2011

This report reviews the design and implementation of disarmament, demobilization, and reintegration (DDR) in Afghanistan, assessing the extent to which the DDR program met its goals and the effect this had on security sector reform (SSR). The report also focuses on the international community's failure to include DDR as part of the initial power-sharing settlement embodied in the Bonn Agreement, the implications this posed for rival groups' security and the effects this had on both DDR and SSR. This report is one of a series focusing on DDR and SSR organized by the United States Institute of Peace's Security Sector Governance Center.

http://www.usip.org/files/resources/SR270-Missed_Opportunities.pdf

The Ongoing Saga of the Parliament and the Special Court

Afghanistan Analysts Network (AAN) / by: Martine van Bijlert / April 22, 2011

Seven months after the Wolesi Jirga vote, and three months after the inauguration of Parliament, MPs are still not sure who will finally be declared the winners and losers of the election. Rumours surrounding the investigations by the Special Court have been wildly contradictory and have kept them on edge. It is a perfect example of Afghan politics: pressure, ambiguity, negotiations, posturing, confusion and suspicions of double-dealing. In the tug-of-war between the executive and the legislative, the President for the moment seems to be coming out on top – again.

<http://aan-afghanistan.com/index.asp?id=1642>

Afghanistan: UN Says Political and Humanitarian Concerns Don't Mix

EurasiaNet / by Aunohita Mojumdar / April 18, 2011

Humanitarian agencies working in Afghanistan have been saying it for years. Now the United Nations is also admitting it: Humanitarian aid workers are facing increasing risks in many conflict zones where assistance is most needed and not much is being done to protect them.

A new report, released on April 12 by the UN's Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA), says the UN has failed to maintain neutrality by playing both a political and a humanitarian role in Afghanistan, a fact that the UN's political leadership may find an embarrassing admission, and says Taliban militants now see the UN as a legitimate target.

<http://www.eurasianet.org/node/63318>

Lack Of Trust Among Afghans Is Major Stumbling Block To Peace Talks

Radio Free Europe, Radio Liberty / By Abubakar Siddique / April 16, 2011

Lack of trust is emerging as the No. 1 problem as Afghan President Hamid Karzai pushes for a national reconciliation with the Taliban.

Faced with increased international military operations, Taliban elements appear to be extremely skeptical of the peace overtures that Afghan and international officials have made to entice the insurgents into negotiations.

While Western media have periodically reported on secret talks, there have been no formal negotiations.

http://www.rferl.org/content/lack_of_trust_afghans_major_stumbling_block_peace_talks/4745567.html

Regional Powers Gear Up For Afghan Intrigue -- Even As West Looks Away

Radio Free Europe, Radio Liberty / By Daud Khattak / April 30, 2011

To hear the Americans and Europeans talk, it's the beginning of the end game in Afghanistan. The United States and its allies are rushing for the exit. In Western capitals the discussion is all about troop withdrawals, political settlements, and negotiations with the Taliban.

But that's only how the West sees it. The picture looks rather different from the vantage point of leaders in South Asia and the Middle East. Regional powers are gearing up for a period of renewed intrigue. The rest of the world should prepare itself for an intensification of long-established rivalries and a rise in instability inside Afghanistan itself.

http://www.rferl.org/content/regional_powers_gear_up_for_afghan_intrigue_even_as_west_looks_away/16798710.html

---

Don't Negotiate Over The Heads Of The Afghan People

Radio Free Europe, Radio Liberty / By Muhammad Tahir / April 22, 2011

Everywhere you turn, it seems, someone is talking about talking with the Taliban.

The Europeans have been in favor of the negotiating with the Taliban for years. Now Washington has jumped on the bandwagon. And it's not just U.S. Secretary of State Hillary Clinton, who recently gave a much-noted speech about the impossibility of winning the war in Afghanistan by military means alone. She's supported in that by David Petraeus, who commands U.S. and international forces in the country, and other U.S. generals. The Obama administration recently approved \$50 million in support of Afghan government efforts to "reintegrate" the Taliban into society.

http://www.rferl.org/content/commentary_dont_negotiate_over_heads_of_afghan_people/9502595.html

حقیقت تنها مسوول یادداشت‌ها، تحلیل‌ها و تبصره‌هایی که می‌نویسد می‌باشد.

اخبار، گزارش و مطالبی که از نشریه‌ها گزینش می‌گردد، مسئولیت آنها به خود نشریات بر می‌گردد و دیدگاه ما را بازتاب نمی‌دهد.

از ارسال نظریات شما به این آدرس استقبال می‌شود:

ایمیل: publication@watchafghanistan.org

تلفون: +93 (0) 778 89 38 33

صاحب امتیاز: دیده‌بان افغانستان

تحلیل‌گر مطبوعات: جواد ناجی

ویراستار: تیمور بیگ

صفحه‌آرایی: احمدضیاء محمدی

تایپ: مریم رضایی

درباره‌ی دیده‌بان افغانستان

دیده‌بان افغانستان یک نهاد مستقل غیرحکومتی می‌باشد و در وزارت اقتصاد ملی جمهوری اسلامی افغانستان ثبت شده است. دورنمای این نهاد را رسیدن به یک جامعه دموکراتیک، امن، بردبار و برخوردار از عدالت که تمامی شهروندان بتوانند از فرصت‌های مساویانه بهره‌مند باشند، تشکیل می‌دهد.

رسالت این نهاد، انجام فعالیت‌هایی می‌باشد که باعث بهبودی صلح، عدالت و فرهنگ همدیگر پذیری و احترام گذاشتن به حقوق بشری در افغانستان می‌شود. تعهد قوی به دموکراسی، عدالت، حقوق بشر، انکشاف متوازن اجتماعی و اقتصادی کشور، بی‌طرفی، استقلال و تخصص به عنوان رهنمود فعالیت‌ها و ارزش‌های محوری سازمان می‌باشند.

برای معلومات بیشتر در مورد دیده‌بان افغانستان و یا بدست آوردن نشریات آن، به آدرس ذیل در تماس شوید:

نزدیک برج برق دهبوری، کابل، افغانستان.

پست باکس: کابل، پسته خانه دهبوری، نمبر پست بکس: ۱۰۰۸۳

تلفون: +93 (0)799 21 55 77, 799 30 14 34

ایمیل: publication@watchafghanistan.org

وبسایت: www.watchafghanistan.org